

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1818/24
29.5.2025. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Марине Јакић, председника већа, Татјане Обренчевић и Ивана Илића, чланова већа, у парници тужиоца Клиничког болничког центра “Бежанијска коса” Београд, Др. Жоржа Матеа бб, кога заступа Државно правобранилаштво, Београд, Косовска 31, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Курдулија, адвокат из Београда, Македонска 44, ради накнаде штете, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 33333/21 од 11.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 29.05.2025. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 33333/21 од 11.10.2023. године у ставу првом и трећем изреке.

О б р а з л о ж е њ е

Ставом првим изреке побијане пресуде делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова стручног усавршавања уплаћених Медицинском факултету у Београду исплати износ од 337.000,00 динара са законском затезном каматом на износ од 40.000,00 динара почев од 14.04.2010. године до исплате, на износ од 55.000,00 динара почев од 12.10.2011. године до исплате, на износ од 85.000,00 динара почев од 03.10.2012. године до исплате, на износ од 85.000,00 динара почев од 12.07.2013. године до исплате и на износ од 72.000,00 динара почев од 26.03.2014. године до исплате. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете, по основу исплаћене зараде и накнаде зараде за време коришћења плаћеног одсуства за стручно усавршавање за период од 01.01.2013. године до 30.01.2014. године исплати укупан износ од 1.567.678,58 динара и то: 32.998,99 динара са законском затезном каматом почев од 05.02.2013. године до исплате, 87.792,20 динара са законском затезном каматом почев од 02.03.2013. године до исплате, 93.123,02 динара са законском затезном каматом почев од 02.04.2013. године до исплате, 103.050,76 динара са законском затезном каматом почев од 08.05.2013. године до исплате, 90.379,11 динара са законском затезном каматом почев од 04.06.2013. године до

исплате, 115.332,26 динара са законском затезном каматом почев од 02.07.2013. године, 130.244,64 динара са законском затезном каматом почев од 02.08.2013. године до исплате, 91.286,97 динара са законском затезном каматом почев од 03.09.2013. године до исплате, 105.180,32 динара са законском затезном каматом почев од 02.10.2013. године до исплате, 108.570,76 динара са законском затезном каматом почев од 02.11.2013. године до исплате, 94.183,27 динара са законском затезном каматом почев од 03.12.2013. године до исплате, 115.300,08 динара са законском затезном каматом почев од 01.01.2014. године до исплате, 102.347,03 динара са законском затезном каматом почев од 05.02.2014. године до исплате, 83.545,60 динара са законском затезном каматом почев од 05.03.2014. године до исплате, 113.572,94 динара са законском затезном каматом почев од 02.04.2014. године до исплате и 103.780,61 динар са законском затезном каматом почев од 06.05.2014. године па до исплате. Ставом трећим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Тужени је благовремено изјавио жалбу на првостепену пресуду побијајући је у ставу првом и трећем изреке због непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Апелациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 386 ЗПП и одлучио као у изреци из ових разлога.

У спроведеном поступку нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1,2,3,5,7 и 9 Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Према стању у списима тужени је био у радном односу код тужиоца почев од 08.01.2008. године до 05.06.2018. године. Дана 03.10.2011. године тужилац је са туженим закључио уговор којим је туженом одобрено стручно усавршавање – специјалистичке академске струдије из дигестивног система. Наведеним уговором тужилац се обавезао да ће финансирати све трошкове стручног усавршавања туженог, да ће му за време усавршавања обезбедити новчану надокнаду за одбрану завршног рада и израду дипломе, а што је и учинио, док се тужени обавезао да ће по завршетку специјализације остати на раду код тужиоца двоструко времена од временаведеног на стручном усавршавању, специјализацији, рачунајући од дана почетка усавршавања. Уговором су парничне странке уговориле да ће уколико тужени раскине радни однос пре истека двоструко више времена колико је провео на стручном усавршавању бити дужан да тужиоцу надокнади трошкове усавршавања, зараду која му је исплаћена за времеведено ван КБЦ “Бежанијска коса” у оквиру стручног усавршавања са припадајућом каматом.

Дана 09.04.2010. године тужилац је са туженим закључио уговор о стручном усавршавању – специјализацији из области интерне медицине којим се тужилац обавезао да ће финансирати све трошкове стручног усавршавања туженог, да ће му обезбедити зараду, плаћено одсуство, новчану накнаду за одслушане семестре, полагање испита и израду дипломе, што је и учинио. Тужени се обавезао да ће по завршетку специјализације остати на раду код тужиоца двоструко више времена од временаведеног на стручном усавршавању, специјализацији, рачунајући од дана

почетка специјализације. Уговарачи су се споразумели да ће тужени, уколико раскине радни однос пре истека двоструко више времена колико је провео на стручном усавршавању, бити обавезан да тужиоцу надокнади трошкове стручног усавршавања и зараду која је исплаћена за време проведено ван КБЦ “Бежанијска коса” у оквиру стручног усавршавања са припадајућом каматом.

Тужени је окончао специјалистичке студије положивши специјалистички испит из интерне медицине са одличним успехом дана 28.04.2014. године. Радни однос је туженом престао дана 05.06.2018. године отказом уговора о раду. Имајући у виду да је туженом радни однос престао пре истека двоструко више времена од онога колико је провео на стручном усавршавању тужилац је истакао захтев за накнаду штете у висини трошкова стручног усавршавања и исплаћене зараде која је туженом исплаћена за време проведено ван центра у оквиру стручног усавршавања.

На основу овако утврђеног чињеничног стања правилно је првостепени суд одбио тужбени захтев тужиоца за накнаду штете по основу исплаћених зарада и усвојио захтев којим је тужени обавезан да тужиоцу плати трошкове које је он сносио на име стручног усавршавања туженог.

Неосновани су жалбени наводи да су се у конкретном случају испунили услови из члана 274 Закона о облигационим односима за смањење уговорне казне. Одредбом члана 270 Закона о облигационим односима прописано је да поверилац и дужник могу уговорити да ће дужник платити повериоцу одређени новчани износ или прибавити неку другу материјалну корист ако не испуни своју обавезу или ако задоцни са њеним испуњењем. Из наведеног следи да је уговорна казна новчани износ или друга материјална корист, унапред уговором одређена, која је једна страна обавезна исплатити односно обезбедити другој за случај да не испуни своју обавезу или задоцни са испуњењем. Сагласно члану 271 Закона о облигационим односима висину казне уговорне стране могу одредити по свом нахођењу у једном укупном износу, у проценту, или за сваки дан задоцњења, или на који други начин. У конкретном случају парничне странке нису уговориле уговорну казну већ је тужени сагласно закљученим уговорима био у обавези да у радном односу код тужиоца остане двоструко више времена колико је провео на стручном усавршавању, а што тужени није учинио обзиром да му је радни однос престао дана 05.06.2018. године чиме су се стекли услови за раскид уговора и обавезивање туженог да врати оно што је примио. Тужилац је, а што није било спорно током поступка испунио своју обавезу уплатом новчаних износа и тужени је сагласно члану 132 став 5 Закона о облигационим односима дужан да тужиоцу плати затезну камату на исплаћене износе од дана када је тужени исплату примио.

Имајући у виду да је у току поступка било неспорно да је тужилац у свему испунио обавезе преузете уговорима, да је финансирао стручно усавршавање туженог, да тужени није у радном односу код тужиоца остао двоструко више времена од времена проведеног на стручном усавршавању то је, супротно наводима жалбе, првостепени суд правилно на основу савесне и брижљиве оцене и то сваког доказа посебно и свих доказа заједно у смислу члана 8 ЗПП потпуно утврдио чињенично стање и на њему засновао своју одлуку.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је правилном применом члана 153 Закона о парничном поступку.

Имајући у виду наведено применом члана 390 Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Марина Јакић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић